

лесно да се отърве и отъ този мъченъ и неприятенъ въпросъ.

Лъжеше и, че никой не се бѣ обаждалъ до тогава за нея. На запитванията отъ Епиръ, Босна и Дукля той бѣ отвърщаль, че момата имъ е още малка. А той бѣ отлагаль за да не се повдига трънливия въпросъ за зестрата.

— Защо мълчишь? Не ти се вѣрва ли? Не, не те мамя. Давамъ ти думата си. Ако ми бѣдешъ вѣренъ, ако слушашъ всичкитѣ ми повели — Мария ще стане твоя жена.

Изкушението бѣше страшно. Радулъ затвори очи. Замаянъ. Недоумяващъ. Той разбираше желанието на узурпатора бързо да се спаси отъ неприятното присѣствие на тая, която всѣки день му напомняше своя баща. Разбираше желанието му да се отърве отъ въпроса за зестрата. Но не щѣше ли да бѣде подло и нечестно да се възползува отъ страха на тирана, за да се вмъкне въ една срѣда, за която никога не бѣ посмѣль да мечтае. О, друго щѣше да бѣде ако Мария го обичаше...

Той въздъхна дълбоко, сбърчи чело. Любовь ли бѣше благосклонното ѣ държане къмъ него? Приятелската и сърдечна обноска? Все пакъ тя бѣ още тѣй млада. Съ наивно и детско сърдце. Единствената ѣ грижа, това за което тя показваше воля, по-яка отъ мъжката, заедно съ една несломима упоритость — бѣ тайната подготовка на бунта. Ето, преди малко, тя бѣ издебнала идването му задъ храститѣ, само за да го попита дали е вѣрно, че Добромиръ билъ заловенъ нѣкъде къмъ Огоста и да му предаде новото писмо на изгнанника. И нищо друго. Тя не мислѣше за нищо освенъ за успѣха на съзаклятието. И въ протостратора виждаше само ново оръжие за своята цель...

— Защо мълчишь? попита пакъ Бориль и сви гжститѣ си свѣтли вежди.

— Никога не съмъ се осмѣлявалъ да мисля за подобна висока честь.

Радулъ изопна снага, пречупи талията си въ низкъ поклонъ.

— Азъ ще я наредя тая работа... — усмихна се ца-